

ADELĖ DAUKANTAITĖ

ad astra...

aviliuos darbymetis...
neišėjo žodžiai, pasiliko Puziniškių
dvarely.
veriasI sodo varteliai,
nepaveju, nueina –
nedidukė moteris ilgu rūbu.
tyliai tariu -
aviliuos darbymetis!..
spengianti pavasario tyla,
kurion nuskuba žydelis Abranka –
jo laukia siuviniai šeimynai.
ir tarnaitė Emilija su skėčiu
tirpsta atėjusioje migloje –
užverčiu „Karo meto dienoraštį“...

aviliuos darbymetis, –
tylus balsas šlepsi šalia...
„Atimk iš tautos istoriją, -
jos žvilgsnyje rūpesčio sėja.
-jos asmenybės suniekink ir
tauta išsigims“...
plojimai.
tai „Amerika pirtyje“ –
pilna salė išsiilgusių gimtojo
žodžio.
stabteliu prie Vilkienės trobos.
čia mirtis ir gyvenimas,
čia stiprios moters būta...

dūzgia avilio staklės –
ji mane palieka ištarusi:
„Ad astra“...
lenkiuos kaip Tumas –Vaižgantas:
„...tam luošam menkasveikiačiam
darbo milžinui ir teigiamai Lietuvos
pajėgai.“

ad astra – tyliai kartoju.
įsimylėk, įsimylėk gyvenimą taip
kaip ji – Bitė iš Puziniškio
dvarelis.
aviliuos darbymetis...